

[Aksel Møller.]

ændret under tingets arbejde, så den kun bærer få mindelser om en socialdemokratisk regerings initiativ. Lejeloven, boligstøtteloven, monopolloven og loven om „Ungdommens uddannelsesfond“ har fået et udseende, der meget lidt ligner de oprindelig fremsatte forslag.

Jeg har vel lagt mærke til, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister beklager, at vi ikke kom i gang med boligstøttelovens revision for 2—3 år siden; det var dengang, vi herhjemme spurgte, hvorfor den højtærede minister sad i New York. Han ville efter min mening med den anskuelse, han nu har lagt for dagen, have været værdifuldere hjemme på et tidspunkt, da socialdemokratiet modsatte sig enhver revision i den retning, den har bevæget sig i i denne folketingsssamling.

Når mener den højtærede stats- og udenrigsminister at hans og hans partis indsats har været så fuld af succes, at det berettiger ham til at betegne sine modstanderes gerning som en fiasko? Hvis den højtærede stats- og udenrigsminister endelig selv finder, at det afgørende for ham har været at bjærge sin regerings liv, kan han jo, når alt kommer til alt, ikke engang takke sig selv og sine for det, men er nødt til at adressere takken til det radikale venstre, som i tre afgørende situationer foretrak at opretholde den socialdemokratiske regering fremfor gennem nyvalg at bane vej for en anden.

Sådanne tre gentagelser må dog overbevise alle om, at det radikale venstre har truffet sit valg mellem den højtærede stats- og udenrigsminister på den ene side og det ærede medlem hr. Erik Eriksen på den anden. Hvor langt denne erkendelse vil række, og hvor åbent den vil blive lagt for dagen i den kommende tid, ved jeg ikke. Den højtærede statsminister har ved flere lejligheder både i fortid og nutid kredset om tanken om et endnu mere intimt samarbejde mellem socialdemokratiet og det radikale venstre.

Om nogle timer er regeringschefen foreløbig fri for det høje tings daglige indblanding, og tidspunktet er vel da inde for den rekonstruktion af regeringen, som jo må komme, om ikke af andre grunde, så fordi det ikke vil være rimeligt, at de to højeste

poster i regeringen fortsat hviler med fuld vægt på een mand alene.

Men dermed kommer „raden“ igen til det radikale venstre. At den højtærede statsminister gerne ser de radikale repræsenteret i regeringen, er der ingen tvivl om. Han er i dag betydelig mere tilfreds med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, end han var i den forrige regerings tid. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til nogle citater i det følgende, først og fremmest et citat fra sp. 297 i folketingstidende for 1952—53, hvor vi kan læse, hvorledes den højtærede statsminister som oppositionens ordfører raillerede over det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards indsats, men dog lod vejen åben til et fremtidigt samarbejde. Det daværende ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde:

„Jeg håber, at det er mig, der har taget fejl; jeg tror nemlig, at det ærede medlems og mit parti også fremefter kan have en opgave sammen, hvis vi kan mødes på saglig og realistisk grund i arbejdet.“

Som man vil se: en bejlen på vilkår. De vilkår, som den højtærede statsminister som oppositionens ordfører dengang fandt anledning til at understrege, er det værd at minde om den dag i dag. Den højtærede minister sagde dengang herom:

„En første forudsætning herfor er, at det radikale venstre bliver klar i sin stilling til forsvaret — en sådan klarhed eksisterer jo ikke. Formelt erklærer det radikale venstres ledere, at Danmarks tilslutning til Atlantpagten er en realitet, som man nu engang må affinde sig med, men ingen af partiets ledere eller talere iøvrigt eller blade affinder sig hermed i virkeligheden. Her må der, og her bør der, af hensyn til landets interesser skabes klarhed. Tør det ærede medlems parti bidrage hertil, eller vil partiet forbeholde sig også fremefter at skælde os andre ud for nødvendige, forsvarsmæssige foranstaltninger?“

Såvidt jeg ved, er denne klarhed endnu ikke tilvejebragt. Hvis den skulle være det, er det i alt fald af betydning, at vi får det at vide. For kun nogle dage siden gik det radikale venstre skarpt imod ratifikationen af Parisaftalerne. Hvis partiet i dag skulle opfylde den betingelse for et samarbejde,